

1 Teske

Ik heb mijn fiets in de stalling van het ziekenhuis gezet en loop zo snel als ik kan door het opkomende voorjaarszonnetje naar de schuifdeuren. Het is net geen rennen, misschien snelwandelen. Ik ben te laat voor mijn eerste afspraak. Dat overkomt me bijna nooit, maar ik ben door mijn wekker heen geslapen en zelfs Minke heeft me vandaag niet wakker gemaakt. Ik had ook niet moeten draaien in mijn bed tot het half twee was, maar de laatste tijd is het moeilijk voor me om niet te piekeren. Vandaag heb ik spreekuur en geen dienst op de verloskamers, dus dan heb ik in ieder geval geen last van collega's die op me rekenen, maar wel patiënten. En die zwangeren zijn meestal niet zo geduldig.

‘Goedemorgen Teske,’ zegt Dina, onze baliemedewerkster.

Ik steek alleen even mijn hand op als ik de vandaag toebedeelde spreekkamer snel binnenloop, de wachtkamer vol met dikke buiken expres negerend. Als ik mijn jas heb opgehangen en op mijn bureaustoel plof, voel ik dat mijn oksels nat zijn. Ik ruik er even aan. Deodorant heb ik echt niet overgeslagen vanochtend, maar een extra spraytje kan geen kwaad. Ik haal het miniflesje uit mijn tas en spray één keer onder beide oksels. Zo'n sterke lucht, daar houdt niemand van. Zeker niet zwangere vrouwen die toch al extra veel ruiken. Ik stop een gekrulde blonde lok die voor mijn gezicht hangt terug in mijn knot, zet een glimlach op mijn gezicht en stap de gang op. ‘Mevrouw de Bruin?’ zeg ik met luide stem om het geroezemoes in de wachtkamer te overstemmen. Een vrouw met geblondeerd stijl haar en een vijf maanden zwangere buik staat op en loopt naar me toe, haar man en peuter in haar kielzog.

Als ik pauze heb tussen mijn afspraken loop ik een blokje om het ziekenhuis. Ik voel mijn telefoon in mijn jas trillen. Wanneer ik op het scherm zie dat het mijn broer Walter is, heb ik de neiging om mijn telefoon weer terug te stoppen waar ik hem vandaan had gehaald, maar doe het niet. In plaats daarvan stop ik met lopen en staar naar zijn naam op het scherm. Hij heeft me nodig, dat weet ik, maar ik wil niet weer de hele dag en nacht piekeren over hem en mijn ouders. Het is alsof ik een lieve Teske en een gemene Teske op mijn schouders heb zitten. Lieve Teske beweert dat ik mijn broer te allen tijde moet steunen en helpen. Gemene Teske vindt dat ik genoeg voor hem klaarsta en dat ik het niet mijn probleem moet maken.

Gelukkig heb ik na mijn werk afgesproken om uit eten te gaan met Danny. Hij zal me wel afleiden. Even zie ik zijn lachende gezicht met dat kuiltje in zijn kin voor me en die lange haren die hij eigenlijk wat vaker zou moeten wassen. Dat ik ooit op zo'n surftype zou vallen, had ik nooit voor mogelijk gehouden, maar we houden het samen toch al vijf jaar vol. Hij blijft me verrassen. Dat is het, denk ik.

Ik neem op. Lieve Teske overwint. Altijd eigenlijk. 'Walter,' zeg ik gematigd enthousiast.

'Hey zussie, fijn dat je opneemt. Ik heb net mam geprobeerd te bellen, maar ze drukte me weg. Dat is toch niet te geloven! Ze wil me niet eens te woord staan.'

'Dat is vervelend,' leef ik mee, 'maar bekijk het ook eens van haar kant. Je hebt pap en mam nogal laten schrikken. Gun het even wat tijd. Ik heb toch al gezegd dat ze het eerst moeten laten bezinken.'

‘Ja, dat weet ik, maar ik vind het onzin. Ze horen achter hun zoon te staan. *No matter what.*’

‘Natuurlijk. Dat komt echt nog wel.’

‘Misschien. Kun je vanavond langskomen? Ik wil graag met iemand praten.’

Ik zie weer Danny’s lachende gezicht en denk er een heerlijke maaltijd en een glas wijn bij.

‘Ik kan voor ons koken,’ hoor ik Walter zeggen. Ik zie zijn flatje voor me met het aftandse tafeltje waar je maar net met drie mensen aan kunt zitten. Een bord spaghetti met waterige saus - wat mijn broers specialisme schijnt te zijn - voor mijn neus.

‘Nee, sorry. Ik heb al ...